

Τα δίχτυα του κοσμοκράτορα

Δημοσιεύτηκε στις Τετάρτη, 13 Ιουλίου 2016 18:27 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 3

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

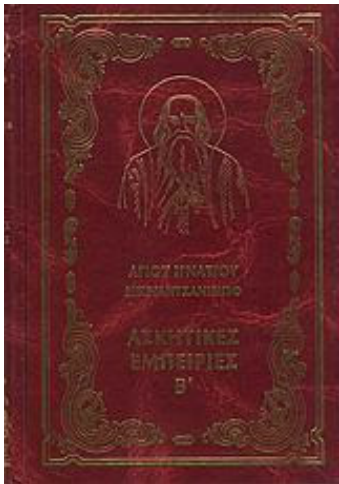
Κάνοντας το σημείο του σταυρού, θα σας οδηγήσω, αδελφοί, σε ένα πνευματικό θέαμα.

Κάποτε ο μεγάλος όσιος του Θεού Αντόνιος, ο ερημίτης της Αιγύπτου, με θεία αποκάλυψη είδε τις παγίδες του διαβόλου απλωμένες σαν δίχτυα πάνω σε όλη την γή, για την παγίδευση και την ψυχική καταστροφή των ανθρώπων. Στέναζε τότε με πόνο ο όσιος και ρώτησε τον Κύριο: «Ποιος τάχα, Κύριε, θα μπορέσει να ξεφύγει από αυτά τα δίχτυα και να σωθεί!».

Βυθίζομαι με τη σκέψη στην παρατήρηση των διχτύων του διαβόλου. Είναι απλωμένα όχι μόνο έξω από τον άνθρωπο, αλλά και μέσα του. Το ένα δίχτυ είναι σφιχτοδεμένο με το άλλο. Κάποια δίχτυα είναι στημένα σε σειρές. Άλλα αφήνουν μεγάλα ανοίγματα, αυτά όμως οδηγούν σε αναρίθμητες πτωχώσεις από τις οποίες είναι αδύνατο να ξεφύγει κανείς. Θρηνώ πικρά, βλέποντας τα πολύπλοκα σατανικά δίχτυα! Αυθόρμητα ρωτάω κι εγώ, όπως ο ερημίτης όσιος: «Κύριε, ποιος μπορεί να γλυτώσει από αυτά?».

Απλωμένα δίχτυα είναι για τον νού μου διάφορα βιβλία που μεταδίδουν δήθεν το φώς της γνώσεως, αλλά στην πραγματικότητα βυθίζουν στο σκοτάδι της αγνωσίας. Απλωμένα δίχτυα είναι για τον νού μου τα βιβλία που έχουν γραφεί με την αποκάλυψη ή συγκαλυμμένη επήρεια του σκοτεινού και μοχθηρού κοσμοκράτορα.

Απλωμένα δίχτυα είναι για τον νου μου τα βιβλία που προέρχονται από λογική αρρωστημένη και φθαρμένη λόγω της προπατορικής πτώσεως. Απλωμένα δίχτυα είναι για τον νού μου τα βιβλία που περιέχουν «την ανθρώπινη δολιότητα και τα τεχνάσματα που μηχανεύεται η απάτη», κατά την έκφραση του αποστόλου, καθώς προέρχονται από συγγραφείς οι οποίοι «χωρίς λόγο υπερηφανεύονται με το υποδουλωμένο στην αμαρτία μυαλό τους».

Ο πλησίον, στην αγάπη του οποίου οφείλω να αναζητώ την σωτηρία, κι αυτός γίνεται για μένα δίχτυ, που με παγιδεύει και με οδηγεί στον θάνατο, όταν ο νους του είναι πιασμένος στα δίχτυα ψεύτικων διδασκαλιών και πλανερών σοφιστειών.

Ο δικός μου νους είναι σημαδεμένος από την πτώση, είναι καλυμμένος με το πέπλο του ζόφου, είναι δηλητηριασμένος από το ψέμα. Ο ίδιος ο νους μου, λοιπόν, πλανεμένος καθώς είναι από τον κοσμοκράτορα, απλώνει ανεπίγνωστα τα δικά του δίχτυα, για να αυτοπαγιδευτεί. Ακόμα και όταν ήταν στον παράδεισο ο άνθρωπος, αδιάκριτα και απερίσκεπτα θέλησε να αποκτήσει μια γνώση ολέθρια, θανάσιμη! Και μετά την πτώση του, έγινε ακόμα πιο αδιάκριτος, ακόμα πιο απερίσκεπτος. Με θρασύτητα μεθά από το ποτήρι της φαρμακερής γνώσεως, διώχνοντας αποφασιστικά από την ψυχή του την επιθυμία να γευθεί το θεϊκό ποτήρι της σωτηρίας γνώσεως.

Και για την καρδιά μου πόσο δίχτυα! Δίχτυα χοντρά και δίχτυα λεπτά! Ποια από αυτά να θεωρήσω πιο επικίνδυνα, πιο φοβερά; Δεν ξέρω. Ο κυνηγός είναι έμπειρος και επιδέξιος, αυτόν που θα ξεφύγει από τα χοντρά δίχτυα του, θα τον πιάσει στα λεπτά. Ο σκοπός τους κυνηγιού είναι ένας: η ψυχική καταστροφή.

Τα δίχτυα είναι στημένα και καμουφλαρισμένα με ποικίλους τρόπους και με εξαιρετική τέχνη. Η πτώση είναι μεταμφιεσμένη, είναι ντυμένη με ρούχα θριάμβου –με την υποκρισία, με την κενοδοξία, με την ανθρωπαρέσκεια –και κρύβει απατηλά το σκοτεινό πρόσωπο της πίσω από ένα πνευματικό, ένα ουράνιο προσωπίδιο αρετής.

Η ακόλαστη αγάπη είναι συχνά κρυμμένη πίσω από μια φαινομενικά άγια αγάπη. Η σαρκική γλυκύτητα παρουσιάζεται συχνά σαν γλυκύτητα πνευματική. Ο κοσμοκράτορας με όλα τα μέσα προσπαθεί να κρατήσει τον άνθρωπο δεμένο με την φθαρμένη φύση του.

Κι αυτό φτάνει για την αποξένωση της ψυχής από τον Θεό, έστω και χωρίς μεγάλες πτώσεις στην αμαρτία. Τα βαριά αμαρτήματα τα υποκαθιστά ολοκληρωτικά, σύμφωνα με τους ακριβείς υπολογισμούς του νοητού κυνηγού, το υπερήφανο φρόνημα ενός χριστιανού ικανοποιημένου από τις αρετές της φθαρμένης φύσεως, ενός χριστιανού πεσμένου στην αυταπάτη, αυτή ακριβώς είναι που τον αποξενώνει από τον Κύριο.

Και για το σώμα μου πόσα δίχτυα! Το ίδιο το σώμα τι δίχτυ που είναι! Και πόσο επωφελείται από αυτό ο κοσμοκράτορας! Συγκαταβαίνοντας στις κατώτερες ροπές και επιθυμίες του σώματος, φτάνουμε να μοιάζουμε στα άλογα ζώα. Τι γκρεμός! Τι ξεπεσμός από τη θεία ομοίωση! Φεύγουμε μακριά από το Θεό και πέφτουμε σε αυτόν τον βαθύ και φοβερό γκρεμό, όταν παραδινόμαστε στις βαριές σαρκικές αμαρτίες, οι οποίες, ακριβώς για την βαρύτητα τους, ονομάζονται πτώσεις.

Αλλά και οι ελαφριές σαρκικές απολαύσεις δεν είναι λιγότερο ολέθριες. Για χάρη τους παραμελούμε την ψυχή μας και λησμονούμε τον Θεό, τον ουρανό, την αιωνιότητα, τον προορισμό μας. Ο κοσμοκράτορας με τις σαρκικές απολαύσεις κατορθώνει να μας κρατά σε διαρκή περισπασμό και να μας προξενεί νοητικό σκοτασμό.

Οι θύρες, διαμέσου των οποίων η ψυχή επικοινωνεί με τον ορατό κόσμο, είναι οι σωματικές αισθήσεις. Μέσα από αυτές, λοιπόν, τις θύρες ο κοσμοκράτορας εισάγει ακατάπαυστα στην ψυχή αισθητικές ικανοποιήσεις, που την οδηγούν στην αιχμαλωσία της αμαρτίας.

Εντυπωσιακά ηχη ή μουσική στις περιβόητες επίγειες συναυλίες, μια μουσική που εκφράζει και ξεσηκώνει διάφορα πάθη. Τέτοια πάθη προβάλλονται και στις επίγειες θεατρικές παραστάσεις, τέτοια πάθη αναμοχλεύονται με όλες τις επίγειες τέχνες. Ο άνθρωπος με κάθε δυνατό μέσο κυνηγά την απόλαυση του κακού που τον σκοτώνει. Μεθυσμένος από αυτό, λησμονεί το σωτήριο θείο αγαθό και το απολυτρωτικό Αίμα του Θεανθρώπου.

Να μια απλή απεικόνιση των διχτύων που έχει απλώσει ο κοσμοκράτορας για τη σύλληψη των χριστιανών. Ναι, μόνο ένα άτεχνο ζωγράφιμα τους επιχειρήσα, αδελφοί, αλλά αυτό ασφαλώς θα σας προκάλεσε τρόμο, ασφαλώς θα γέννησε μέσα σας το ερώτημα: «Και ποιος μπορεί να ξεφύγει από αυτά τα δίχτυα?».

Ακόμα δεν τελείωσε, όμως, ο φοβερός πίνακας! Ακόμα κινείται ο χρωστήρας μου από τον λόγο του Θεού!

Τι λείπει λοιπόν, ο Θεός; Κάνει μια προφητεία, που ήδη επαληθεύεται. Στους έσχατους καιρούς, προαναγγέλλει, «επειδή θα πληθύνει η κακία, η αγάπη των πιο πολλών θα ψυχρανθεί». Ο αδιάμευστος λόγος του Θεού, ο πιο στέρεος από τον ουρανό και τη γη, μας προειδοποιεί ότι στους έσχατους καιρούς θα αυξηθούν τόσο τα διαβολικά δίχτυα όσο και οι άνθρωποι που θα πιάνονται σε αυτά. Πράγματι! Κοιτάζω τον κόσμο. Και τι βλέπω; Τα δίχτυα του διαβόλου, αν τα συγκρίνουμε με εκείνα της πρωτοχριστιανικής εποχής, αυξήθηκαν πολύ, πολλαπλασιάστηκαν ανυπολόγιστα. Πολλαπλασιάστηκαν οι άνθρωποι που ενσαρκώνουν διάφορες πλάνες και τις μεταδίδουν στους άλλους. Πολλοί λίγοι, ελάχιστοι είναι πια εκείνοι που ακολουθούν την άγια αλήθεια.

Ενισχύθηκε ο σεβασμός προς τις φυσικές αρετές των Ιουδαίων και των ειδωλολατρών. Η γνώση των χριστιανικών αρετών μειώθηκε και η έμπρακτη εργασία τους σχεδόν εξαφανίστηκε. Η υλιστική ζωή κυριαρχεί και η πνευματική ζωή τρεμοσβήνει. Οι σωματικές απολαύσεις και οι βιοτικές μέριμνες καταβροχθίζουν τον χρόνο μας. Δεν έχουμε καιρό ούτε να σκεφτούμε τον Θεό. «Επειδή θα πληθύνει η κακία, θα ψυχρανθεί η αγάπη των πιο πολλών», κι εκείνων ακόμα που θα αγαπούσαν θερμά τον Θεό, αν το κακό δεν ήταν τόσο διάχυτο, αν τα δίχτυα του κοσμοκράτορα διαβόλου δεν είχαν τόσο πολλαπλασιαστεί.

Δικαιολογημένη ήταν η λύπη του Μεγάλου Αντωνίου. Πιο δικαιολογημένη είναι η λύπη του χριστιανού του καιρού μας, που βλέπει τα σατανικά δίχτυα. Εύλογο είναι το θρηνητικό ερώτημα του: «Κύριε ποιος μπορεί να ξεφύγει από αυτά τα δίχτυα και να σωθεί;».

Την απάντηση τη έδωσε ο Κύριος στον μεγάλο όσιο της ερήμου: «Η ταπεινοφροσύνη ξεφεύγει από αυτά τα δίχτυα που δεν μπορούν ούτε να την αγγίξουν!»

Θεική απάντηση! Απάντηση που διώχνει από την καρδιά κάθε αμφιβολία. Η απάντηση αυτή με δύο λόγια αποκαλύπτει τον σίγουρο τρόπο διαλύσεως των πολύπλοκων παγιδών του, που στήνει με μαεστριά χάρη στην πολυχρόνια και καταχθόνια εμπειρία του.

Ας περιτειχίσουμε τε την ταπεινώση τον νου, μην αφήνοντας τον να κυνηγά τις γνώσεις ανεξέλεγκτα και απερίσκεπτα. Ας τον φυλάξουμε από την επιρροή των αιρετικών διδασκαλιών, που κρύβονται συχνά πίσω από το όνομα και το προσωπείο της χριστιανικής διδασκαλίας.

Ας τον κάνουμε να υπακούει ταπεινά στην εκκλησία, ανατρέποντας ψεύτικους ισχυρισμούς και καθετί που ορθώνεται με αλαζονεία εναντίον της γνώσεως του Θεού. Όλος θλίψη, όλος δυσκολία είναι στην αρχή για τον νου ο στενός δρόμος της υπακοής στην εκκλησία.

Τελικά, όμως, αυτός ο δρόμος τον φέρνει στην ευρυχωρία και την ελευθερία της πνευματικής γνώσεως. Μπροστά στην πνευματική γνώση εξαφανίζονται όλες οι ενστάσεις της σαρκικής και της ψυχικής λογικής εναντίον της ακριβούς υποταγής στην εκκλησία.

Ας μην επιτρέψουμε στον νου μας την μελέτη πνευματικών βιβλίων πέρα από εκείνα που έχουν συντάξει οι συγγραφείς της εκκλησίας μας, οι συγγραφείς για τους οποίους υπάρχει σαφής εκκλησιαστική μαρτυρία ότι αποτελούν όργανα του Αγίου Πνεύματος. Όποιος μελετά τα έργα των αγίων αυτών συγγραφέων, οπωσδήποτε κοινωνεί με το Άγιο Πνεύμα, που οικούσε μέσα τους και μιλούσε με το στόμα τους.

Όποιος αντίθετα, μελετά τα συγγράμματα των αιρετικών, έστω κι αν αυτοί αποκαλούνταν άγιοι, κοινωνεί με το πονηρό πνεύμα της πλάνης και δείχνοντας τον κρυφό εγωισμό του με την ανυπακοή στην εκκλησία, πέφτει στα δίχτυα του κοσμοκράτορα.

Τι να κάνουμε με την καρδιά μας; Αυτή την αγριελιά ας την μολιάσουμε με ένα κλαδάκι από ήμερη και καρποφόρα ελιά, ας την κεντρίσουμε με τα χαρακτηριστικά του Χριστού, ας της μεταδώσουμε την ευαγγελική ταπεινώση, ας την αναγκάσουμε να οικειωθεί το θέλημα του Θεού. Θα διαπιστώσουμε τότε την εναντίωση της στο Ευαγγέλιο, την ακατάπαυστη αντιλογία της στον Κύριο. Σε αυτή την αντίδραση της καρδιάς μας θα δούμε σαν σε καθρέφτη την πτώση του ανθρώπινου γένους, την δική μας πτώση.

Βλέποντάς της, ας κλάψουμε μπροστά στον Θεό και Πλάστη και Σωτήρα μας, ας πονέσουμε λυτρωτικά. Και όσο δεν θεραπευόμαστε από τα πάθη, ας παραμένουμε σε αυτόν τον πόνο. Γιατί καρδιά συντριμμένη και ταπεινωμένη δεν θα την εγκαταλείψει ο Θεός, δεν θα την αφήσει στα χέρια του εχθρού.

Ο Θεός, ως Πλάστης μας και απόλυτος Κύριος μας, μπορεί να αναπλάσει την καρδιά μας, αν αυτή αδιάλειπτα Τον ικετεύει με δάκρυα, και να τη μεταβάλει από καρδιά φιλάμαρτη σε καρδιά φιλόθεη, αγία.

Ας φυλάμε συνεχώς τις σωματικές μας αισθήσεις, μην αφήνοντας την αμαρτία να περνά μέσα από αυτές στο εσωτερικό της ψυχής. Ας χαλιναγωγίσουμε τα φιλοπερίεργα μάτια μας και τα φιλοπερίεργα αυτιά μας.

Ας επιβάλουμε σκληρή τιμωρία στη γλώσσα μας, το μικρό αυτό μέλος του σώματος που προκαλεί τόσο ισχυρούς σεισμούς. Ας ταπεινώσουμε της άλογες σαρκικές ορμές με την εκγράτεια, την αγρυπνία, τον σωματικό κόπο, την συχνή μνήμη του θανάτου, τη αδιάλειπτη και προσεκτική προσευχή. Πόσο λίγο διαρκούν οι σωματικές απολαύσεις!

Και με πόση δυσσομία τελειώνουν! Απεναντίας, όταν το σώμα, περιτειχισμένο με την εγκράτεια και τη φύλαξη των αισθήσεων, λουσιμένο στα δάκρυα της μετάνοιας και αγιασμένο με την αδιάλειπτη προσευχή, γίνεται μυστικός ναός του Αγίου Πνεύματος, όλες οι απόπειρες του εχθρού για την παγίδευση του ανθρώπου αποτυγχάνουν.

Η ταπεινοφροσύνη καταστρέφει όλα τα δίχτυα του διαβόλου, τα οποία δεν μπορούν ούτε να την αγγίξουν!

Αμήν.

Έρημος Αγίου Σεργίου

1846

**Αγ. Ιγνάτιος Μπριαντιανίνωφ,
«Άσκητικές Έμπειρίες»,
τ. Β', έκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου, Ώρωπός Άττ. 2009, σελ.152-159
Μεταφορά στό Διαδίκτυο - Έπιμέλεια κειμένου [Άναβάσεις](#)**

Εύχαριστοῦμε θερμά τόν Ἡγούμενο τῆς Ἱ.Μ. Παρακλήτου γιά τήν ἄδεια δημοσίευσης ἀποσπασμάτων ἀπό τά βιβλία πού ἐκδίδει ἡ Ἱερά Μονή.